

FELNŐTT HITTAN: CREDO / „HISZEK ISTENBEN, ...”

Hitvallásunk Istennel kezdődik, mert Isten „az első és az utolsó” (Iz 44,6), mindennek a kezdete és a vége.

A hit, remény, szeretet erényeit **isteni erényeknek** nevezzük, mert ezt a három erényt egyedül Isten ajándékozhatja az embernek, mi nem tudnánk megszerezni. Ezek abban részesítik az embert, ami csak Isten sajátja, ami csak Istent illeti meg. Ezeket keresztül irányítja életünket Önmaga felé. Nélkülük az ember nem meri vállalni az életet, egzisztenciánk alapját képezik.

A hitben Isten szemével nézem a dolgokat, a világ eseményeit, a történelmet. A reményben átélem a végső beteljesülés aktív várakozását. A szeretetben az Istentől ajándékozott üdvösséget akarom tevékenyen magamnak és másoknak. Isten ezen erények révén szeretetének és boldogságának gazdagságában részesíti az embert, és akarja, hogy ez már a földi életünkben is megmutatkozzon: nem külső kabátok, hanem valódi belső átalakulást eredményeznek: megnyitnak Isten számára, és Őt nyújtják az embereknek.

Három tényező játszik szerepet a hit megszerzésében:

- Isten, aki a benső indítást adja,
- Az Egyház, amely átadja Isten üzenetét,
- Az ember, aki igen-t mond az isteni üzenetre.

Az Úrnak három rendelkezése van:

- Az örök élet reménye, amely hitünk kezdete és beteljesedése,
- A megigazulásunk, amely az ítélet kezdete és vége,
- A jókedvű és örvendező szeretet, amely megigazulásunk bizonyossága.

Ha nem tudunk örülni, nem hiteles a kereszténységünk! Bánkódásunk nem tükrözi az Istennel való élő közösséget. Bús képünk meghazudtolja a minket végtelenül szerető Istent!

A hit sajátos tudás: bizonyosság:

A hit a szeretet felismerése: „Megismertük a szeretetet, amelyet Isten oltott belénk, és hittünk benne.” (Jn 4,16) *Fölismerjük, hogy építhetünk rá.*

A hit természetfölötti erény, amely a kegyelem és az akarat révén befogadóképesé teszi életünket arra, hogy – isteni tekintély alapján – határozottan elfogadjuk a kinyilatkoztatott igazságokat. „A hit szilárd bizalom abban, amit remélünk, meggyőződés arról, amit nem látunk.” (Zsid 11,1) **A hit olyan bizonyosság, ami azt jelenti: „tudom”, mert megtapasztaltam. Az Istenben hívó ember tudja, hogy van Isten, hiszen megszólította őt, ő pedig válaszolt neki.**

A hit az ember azon magatartása, mellyel „Istenre bízza egész önmagát, értelmével és akaratával teljesen meghódol a kinyilatkoztató Isten előtt. Ehhez szükséges az Isten megelőző, segítő kegyelme és a Szentlélek benső segítségével. ... A Szentlélek folyton tökéletesíti hitünket adományai által, hogy egyre mélyebben megértsük a kinyilatkoztatást.” (II Vatikáni Zsinat)

Isten **minden kereső embernek megadja, hogy felismerje a hit ésszerűségét, és hogy felismerje azt is, hogy Isten szól az emberhez.**

A hit értelmi tett: Az ember tanulmányozza a hit indokait és elfogadja az igazságot. Mivel Isten tekintélyében jobban megbízunk, mint saját értelmünkben, ezért a hit meggyőződése erősebb, mint a természetes észé. „Isten és az ember látóterülete között mély szakadék van. Az ember ugyanis úgy van megalkotva, hogy szemei csak azt látják, ami nem az Isten. Ezért Isten az ember számára lényegileg láthatatlan, aki kívül van a látóterén, és kívül is marad. ... A hit tehát döntés az emberben az irányban, hogy az emberi létezés legbelsejében van egy pont, melyet nem a látható és tapintható világ táplál és hordoz, hanem amelyben a nem látható valóság válik érzékelhetővé úgy, mint az emberi létezés szükségszerű előfeltétele.”(Ratzinger bíboros)

Hitünk által belépünk Krisztus iskolájába: olyan folyamat, felvilágosítás, átalakulás, melyben a szemek újjáteremtődnek, a gondolatok más irányt vesznek és a mértékek más alapon nyernek értelmezést. Mindennel, ami vagyok, benne állok a hitemben. De ez azt jelenti, hogy ebben *a hitben ugyanaz a világ is benne van, mely Istentől el akar távolítani.* Ez szüntelenül azon dolgozik, hogy magát a hitet csúrje- csavarja, Istentől elvonatkoztassa, és így valósítsa meg a világban való létemnek, saját érvényesülésemnek biztosítékát. *Keresztény csak akkor lehetek, ha tudatában vagyok annak a veszélynek, hogy elpártolhatok!* Nem az a legnagyobb veszély, hogy akaratom egy feladattal szemben fölmondaná a szolgálatot, hanem hogy *akaratom lesz kereszténytelenné.*

Hitvallást tenni nem azonos a Hiszekegy elimádkozásával, nem elég végiggondolni, kiben, miben hiszünk. Az életünknek kell igazolnia, hogy Istenhez tartozunk, Benne gyökerezik az életünk. A hitvalló élet megköveteli, hogy megvalljuk, nyilvánosságra hozzuk, feltárjuk szívünk elkötelezettségét. Ez a vallomás megvilágítja, mások számára láthatóvá teszi lelkünk boldogságát, és az istenbizonyosságból eredő biztonságérzetünk vágyat ébreszt, békét sugároz környezetünkre. A hitre ébresztés mellett nagyon fontos hitünk megvédése, hogy a bizonytalankodókat az általunk már megismert útra vezessük (párbeszéd a nemhívőkkel, misszionálás).

A hit – a helyes látás és megvallás – ellenségei:

- A *bűn* akadályozza az ésszel nyomon követhető világból való kitekintésünket, korlátaink átlépését, az isteni vezetés által történő előrehaladásunkat. Beszűkültté tesz, és úgy véljük, hogy elég nekünk a pillanatnyilag megtapasztalható véges világ a maga élvezeteivel.
- A *szelularizált világ*, amely sokszor értékfosztóan húzza le magához a korábban még az örök értékekre vágyódó embert. Állandó feszültségben él a krisztusi ember, szüntelenül hat rá a külvilág mássága, s neki helyt kell állnia, őriznie kell az Istentől beléje oltott vágyódásait.
- A *pluralista szemlélet*, mely sokszínű világnézeti kínálatával demokratikus külsőbe öltözteti az emberre leselkedő anarchiát.
- A *fogyasztói szemlélet* is elvonja a gyenge ember figyelmét a lényegtől. Az élvezetek gazdagsága megosztja az ember szívét, és beékelődik abba, mintha szervesen hozzánk tartozna.

Bűneink terhe nagymértékben megnehezíti Isten kegyelmének belénk áramlását. A „nem tudok hinni” kezdetű kilátástalanságnak nyilvánvaló, vagy rejtett bűnök lehetnek az okozói. *Sok ember, aki hitetlennek vallja magát, csupán tudatlan:* nem ismeri az élő Istent, nem hallott róla megfelelőképpen, s olyan valaki ellen hadakozik, aki tényleg nem is létezik, akit nem Jézus barátai

vallanak magukénak. Aki egy fantomisten ellen lázad, nem istentagadó, mert a tudatában megjelenő isten valóban nem létezik. Az ilyen tudatlan ember felelőssége és bűne arra korlátozódik, hogy miért nem jutott tovább az ismereteiben. S amennyivel csökken az ő felelőssége, annyival nő a környezetéé: miért nem tudták közelebb hozni őt az igaz Istenhez? Létezik jóhiszemű hitetlenség, ők az *anonim keresztények*, akikhez nem jutott el még meggyőzően az Isten szava. Ennek esetleg mi ***hívők vagyunk az okai: hanyagságunkkal, lustaságunkkal, a tanítás meghamisításával, vagy azzal, hogy a feltett kérdésekre – hitünket valójában nem ismerve- nem tudunk érdemben válaszolni, illetve vallási, erkölcsi, vagy társadalmi életünk fogyatékoságaival.*** Aki tudatosan szembehelyezkedik a megismert, számára is megnyilatkozó Istennel, arról még mindig nem tudjuk pontosan megállapítani, mi vezette őt erre a megfontolásra. Az ilyen ember lehet szándékos, vagy véletlen félrevezetés áldozata, aki nem szabad akaratból hozta meg a döntését.

Súlyos bűnt az követ el, aki tudatos döntése, szándékos mulasztása, vagy a felkínált segítség visszautasítása miatt nem jut el a hitre, vagy aki meggyőződése ellenére (kényelemszeretet, cinizmus, vélt haszon reményében) utasítja el az isteni jelzések értelmezését, és megtagadja rá a választ (a hit magatartását). „Nem üdvözülhetnek azok, akik nem akarnak belépni az Egyházba, vagy nem akarnak megmaradni benne, noha jól tudják, hogy Isten, Jézus Krisztus által az üdvösség szükséges intézményének alapította meg a Katolikus Egyházat.” (II. Vatikáni Zsinat) Súlyos bűn a *hittagadás*, akár szóval, akár cselekedettel, vagy mulasztással követi el valaki, valamint a *szakadárság, az eretnesség, a hitigazságok szándékos kétségbe vonása, illetve a kísértés esetén a megoldás keresésének elmulasztása.* Aki gőgös magatartással válogat a hittételek között, az tulajdonképpen nem hisz. *Aki azt állítja, hogy tulajdonképpen mindegy, milyen vallású az ember, az súlyos tévedésben van és vétkezik. Aki azt gondolja, hogy akár vallástalan is lehet, csak becsületes legyen, az az ember még nem találkozott a megnyilatkozó Istennel, mert elzárta magát, vagy elzárták tőle.*

Aki azonban jóhiszeműen tagja egy nem katolikus közösségnek, az nem követ el bűnt mindaddig, amíg meggyőződése és tapasztalata szerint cselekszik. Aki ma az egyházszakadás által létrejött közösségek valamelyikébe születik, nyilván nem okolható az elkülönülés miatt.

Mivel vallási hovatartozásunk mégsem válogatás és ízlés kérdése, meg kell kérdeznünk, hogy közösségünk a legteljesebb egységben van- e Krisztussal (pl.: szeretetközösség, ellenségszeretet, megbocsájtás, családegység, szentségek vétele, apostoli jogfolytonosság). Ez a mérleg nem tárja eléink, hogy Katolikus Egyházunkban mindig minden ember”jól viselkedett”, hiszen mindannyian bűnösök vagyunk. De azt igen, hogy jó helyen vagyunk. ☺

Aminek semmi köze a hithez:

Nem a hitből él a *hiszékeny ember*, aki olyan jóslásokra, horoszkópokra próbálja építeni életét, amikről nem Isten szava tanúskodik. A jóslások nem számolnak Isten állandóan felkínált kegyelmével, ill. nem tudják felmérni, mi történik az emberrel, ha elfogadja Isten felkínált kegyelmét. Ezért a hiszékenység vámszedői ezeket az embereket kiszolgáltatják más emberek, vagy szellemi teremtmények gonosz játékának.

A ma nagyon divatos *okkult és mágikus jelenségek* nem a hit világában mélyítik el az embert, hanem – az alapvető vágyra, reményre építve – arra biztatják, hogy vegye kezébe és tartsa magánál sorsa irányítását, legyen öngyógyító és önmegváltó. Ezt az utat járva hamarosan „rájön”, hogy nincs szüksége Istenre, hiszen már megtanulta, átvette tőle a „mesterséget”, majd kiszorította életéből

teremtőjét. Ez a *New Age* szemfényvesztése: tetszetős köntösbe rejtett lelki rablás: tudás (agykontroll = gnoszticizmus eretnoksége/ múlt óra anyaga), gyógyulás (reiki) és egyéb szimpatikusnak, hasznosnak és az emberiséget előbbre vivőnek látszó ígéreteket tesz, aláásva, majd elvéve a hitet, az élő Isten- kapcsolatot.

„Ha megrendült a hited Istenben, sürgősen nézz utána, hogy milyen Istenben hittél eddig!”
(Szent- Gály Kata)